

Η τελειομανία στις ανθρώπινες σχέσεις

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι χαρακτηρίζονται από μία τελειομανία. Μεγαλωμένοι συνήθως με την πειθαρχία στην λεπτομέρεια, από γονείς απαιτητικούς ή σε ένα περιβάλλον στο οποίο το λάθος δεν γινόταν εύκολα αποδεκτό, προχωρούν στην ζωή τους αναζητώντας το ιδανικό.

Έτσι φορτώνουν τον εαυτό τους με ένα συνεχές άγχος, γκρινιάζουν, αρνούνται να χαλαρώσουν, έχουν έναν μόνιμο φόβο ότι κάτι έχουν ξεχάσει ή κάτι δεν έχουν κάνει καλά, απέναντι στις προκλήσεις, απλούστερες και απαιτητικότερες, προχωρούν με μια αγωνία και δυσκολεύονται πολύ να αποδεχτούν την όποια αποτυχία. Το βλέπουμε αυτό σε κάποια παιδιά, τα οποία, όταν πρόκειται να γράψουν ένα διαγώνισμα στο σχολείο ή όταν έχουν εξετάσεις, ενώ κα γνώσεις έχουν και προσπάθεια μελέτης ικανοποιητική έχουν καταβάλει, εντούτοις με τον φόβο της αποτυχίας...αποτυγχάνουν να πετύχουν το μέγιστο που μπορούν.

Αυτή η τελειομανία επεκτείνεται και σε άλλες περιστάσεις της ζωής τους. Δυσκολεύονται να σχετιστούν, καθώς περνούν τους άλλους από την κρησάρα των

απαιτήσεών τους, όχι για να έχουν επίγνωση των θετικών και των αρνητικών τους, αλλά για να τους αφήνουν στην άκρη. Συχνά κάνουν λανθασμένες επιλογές, επειδή αισθάνονται ότι κινδυνεύουν λιγότερο να δεθούν και να πληγωθούν. Χάνουν όμως πολύτιμο χρόνο, διότι εισέρχονται σε σχέσεις όχι μόνο χωρίς μέλλον, αλλά και χωρίς παρόν. Δεν μπορούν να ευχαριστηθούν την παρέα, διότι κάτι έχουν παρατηρήσει, συνήθως σωστό, και η σκέψη τους κολλά εκεί. Ένα «ναι μεν, αλλά...» κυριαρχεί, και όταν η σχέση διαλυθεί, διότι και ο άλλος δεν μπορεί να αντέξει μία μόνιμη, φανερή ή αφανή δεν έχει σημασία, διότι γίνεται αντιληπτή, κριτική και απόρριψη, στο τέλος θα φύγει, τότε ο/η τελειομανής μένει μόνος του/της.

Οι μεγαλύτεροι συνήθως θεωρούν τέτοια παιδιά υπεύθυνα, σοβαρά, μετρημένα, με στόχους και προσβλέπουν με ελπίδες σ' αυτά, ότι έχουν μεγάλες δυνατότητες. Αυξάνουν έτσι την ψυχολογική πίεση, διότι ο/η τελειομανής δεν δικαιούται να αποτύχει, διότι θα διαψεύσει προσδοκίες, όχι μόνο του εαυτού του/της, αλλά, κυρίως, όσων αισθάνεται ότι επενδύουν επάνω του/της, ότι περιμένουν! Και το άγχος γίνεται έτσι βραχνάς.

Το ίδιο συμβαίνει και στην πνευματική ζωή. Η εικόνα ενός Θεού που είναι ένας πατέρας αυστηρός, που δεν θέλει τον άνθρωπο να σφάλει, να αποτυγχάνει, που μετρά με απτές αποδείξεις στην συμπεριφορά μας το πόσο ανταποκρινόμαστε στις εντολές Του, στην πραγματικότητα καθιστά μέσα μας τον Θεό ως αρνητή της χαράς. Διότι οι χαρές βρίσκονται στα μικρά της καθημερινότητας, τα οποία

χρειάζεται κάποιος μία χαλάρωση για να τα ζήσει. Όταν υπάρχει ένα μόνιμο άγχος τιμωρίας ή θανάτου, όταν πιεζόμαστε στην προοπτική ότι ο χρόνος τρέχει και πρέπει να αποδείξουμε στον Θεό ότι πιστεύουμε, τότε εύκολα οι μικρές δοκιμασίες της ζωής, ακόμη και οι μικροχαρές που ο άνθρωπος θέλει να βιώσει, γίνονται ένα άγχος ότι ο καιρός τρέχει και δεν κάνουμε τίποτα για την ψυχή μας, επομένως ο Θεός μάς περιμένει για να μας αποδώσει κατά τον χρόνο που χάσαμε.

Είναι προφανώς άλλο η οργάνωση της ζωής μας, η σειρά, η επιμέλεια, και άλλο η αγωνία για την παραμικρή λεπτομέρεια. Ας μάθουμε να συγχωρούμε, διότι η ομορφιά κρύβεται στις ατέλειες, ας μάθουμε ότι και τα πιο τέλεια σχέδια στην ζωή θα έχουν κερκόπορτες, και με πνεύμα ευχαριστίας ας κάνουμε ό,τι μπορούμε, συγχωρώντας τους άλλους και τον εαυτό μας για ό,τι δεν είμαστε. Αυτός είναι και αυτό κάνει στην πραγματικότητα και ο Θεός που πιστεύουμε.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3VBcQ87>